

در آستانه نوروز، اوج گیری اعدام زنان و تبعید
زنان زندانی سیاسی در ایران

مارس

۲۰۲۱

NO

گزارش
ماهانه

کمیسیون زنان شورای ملی مقاومت ایران

در آستانه نوروز، اوج گیری اعدام زنان و تبعید زنان زندانی سیاسی در ایران

سال نوی ایرانی، نوروز در ۲۰ مارس ۲۰۲۱ آغاز شد. با این همه در آستانه سال نو و در ماههایی که همه مردم در تدارک جشن عید نوروز باید باشند، رژیم ملایان اعدام زنان و تبعید زنان زندانی سیاسی را افزایش داد. امری که نه تنها نقض حقوق انسانی قربانیان می باشد بلکه عید را برای خانواده های آن تبدیل به عزا و افسردگی کرد.

اعدام ۵ زن

رژیم ملایان از شروع سال جدید میلادی تا کنون ۵ زن را به دار آویخته است.
۸ بهمن ۱۳۹۹ اعدام یک زن در زندان مرکزی سنندج - هویت وی اعلام نشده است
۲۰ بهمن ۱۳۹۹ اعدام یک زن در زندان مرکزی اردبیل - هویت وی اعلام نشده است
۲۹ بهمن ۱۳۹۹ اعدام زهرا اسماعیلی در زندان گوهر دشت کرج (رجایی شهر)
۲۳ اسفند ۱۳۹۹ اعدام مریم (معصومه) کریمی در زندان لاکان رشت
۲۴ اسفند ۱۳۹۹ اعدام نفیسه پاک مهر در زندان تایباد

حلق آویز پیکر بی جان زهرا اسماعیلی مادر دو فرزند

زهرا اسماعیلی مادر ۴۲ ساله دارای دو فرزند، صبح روز ۲۹ بهمن ۱۳۹۹ در زندان گوهر دشت کرج (رجایی شهر) اعدام شد. وی پیش از اعدام شاهد به دار آویخته شدن ۱۶ تن قبل از خودش بود. وی قبل از رسیدن نوشتش برای رفتن به پای چوبه دار دچار ایست قلبی شد و جان سپرد.

محل اعدام جمعی در زندان گوهر دشت و زهرا اسماعیلی همراه با دو فرزند و یک خویشاوند

متعاقباً وکیل زهرا اسماعیلی اعلام کرد، مسئولین زندان پیکر بیجان موکلش را حلق آویز کردند. در گواهی مرگ او علت مرگ «ایست قلبی» قید شده بود.

در حقیقت زهرا اسماعیلی بی گناه بود. او به منظور رهانیدن دخترش که به سر پدرش شلیک کرده بود، مسئولیت قتل را به عهده گرفت. علیرضا زمانی، یکی از مدیران وزارت اطلاعات رژیم بود که به طور مرتب با همسر و فرزندانش بدرفتاری می کرد و آنها را کتک می زد. او همچنین جلوی چشم خانواده اش، زنان متفاوتی را به خانه می برد. زمانی حتی همسر خود را تهدید به قتل کرده بود و قصد تجاوز جنسی به دختر خودش را داشت. در نتیجه این خشونت ها، دخترش با کمک برادر خود او را به قتل رساندند. اعدام فجیع او یک انتقام جویی ضدانسانی مزدوران وزارت اطلاعات بود.

مریم کریمی (معصومه) در تاریخ ۲۳ اسفند ۱۳۹۹ در زندان لاکان رشت حلق آویز شد. او نیز متأهل و مادر یک فرزند دختر بود. مریم کریمی قربانی خشونت خانگی بود ولی همسرش با درخواست طلاق او موافقت نکرده بود. آخرین زنی که در سال ۱۳۹۹ اعدام شد نفیسه پاک مهر به مدت ۸ سال در زندان تایباد زیر حکم اعدام قرار داشت. وی ۱۱۶مین زنی بود که در دوران ریاست جمهوری حسن روحانی اعدام گردید.

رژیم زن ستیز ملایان بالاترین اعدام کننده زنان در جهان

ایران دارای بالاترین رکورد اعدام شهروندان به نسبت جمعیت در جهان می باشد. این رژیم همچنین بالاترین اعدام کننده زنان در جهان است. این اعدام ها به شدت غیرعادلانه هستند.

از زمان روی کار آمدن حسن روحانی به عنوان رئیس جمهور ملایان در تابستان ۱۳۹۲ تا این تاریخ ۱۱۶ زن در زندان های این رژیم اعدام شده اند. این رژیم حتی در آستانه سال نو ایرانی نیز دست از اعدام برداشت. اکثریت این زنان که به اعدام محکوم شده اند، قربانی خشونت خانگی هستند و در دفاع از خود مرتکب قتل می شوند. اما قضائیه رژیم به دلیل درجه بندی نکردن قتل عمد، همه موارد را فارغ از انگیزه و دلیل قتل به اعدام محکوم می کند.

کمیسیون زنان شورا اعدام زنان را قویاً محکوم می کند

کمیسیون زنان شورای ملی مقاومت مجازات اعدام را قویاً محکوم می کند. این کمیسیون بارها از خانم میشل باشله کمیسر عالی حقوق بشر ملل متحد، گزارشگر ویژه سازمان ملل در مورد خشونت علیه زنان و عموم مجامع مدافع حقوق بشر و حقوق زنان خواستار محکومیت قاطع اعدام ها در ایران و به خصوص اعدام زنان شده است. کمیسیون زنان شورای ملی مقاومت ایران همچنین خواستار اقدام فوری برای نجات جان زندانیان محکوم به اعدام به ویژه زنان زندانی است.

تبعید زنان زندانی سیاسی عملی غیرقانونی

یکی از فشارهایی که به صورت سیستماتیک بر زندانیان سیاسی زن وارد شده و همچنان ادامه دارد تبعید و انتقال غیرقانونی آنها به زندان های شهرهای دیگر دور از محل سکونت شان می باشد.

مریم اکبری منفرد و آتنا دائمی از زندانیان سیاسی مقاوم در زندان اوین بودند که طی ماه مارس به شهرهای دیگر تبعید شدند.

از راست: آتنا دائمی، گلرخ ایرانی، مریم اکبری منفرد

مریم اکبری منفرد

طبق خبری که روز ۱۹ اسفند ۹۹ منتشر شد، زندانی سیاسی مریم اکبری منفرد در شروع ۱۲مین سال حبس خود، به طور ناگهانی به زندان سمنان تبعید گردید. پس از اعتراض و مداخله هم بندی های او برای جلوگیری از انتقال مریم، گارد زندان با خشونت وارد بند شد و او را به زور خارج کردند.

وی هم اکنون در بند عمومی زندان سمنان در میان زندانیان عادی به سر می برد و به وسایل شخصی خود دسترسی ندارد. او همچنین از داشتن کارت تلفن محروم و مجبور است در حضور یک مأمور در دفتر حفاظت زندان با خانواده خود تماس بگیرد. وضعیت بند عمومی زندان سمنان از نظر بهداشتی بسیار اسفبار است. با وجود شیوع گسترده کرونا در زندان ها مواد ضد عفونی و تمیز کننده در اختیار زندانیان قرار نمی گیرد.

مریم اکبری منفرد مادر سه فرزند دختر است و از دی ماه ۱۳۸۸ به جرم دادخواهی برای اعدام و قتل عام خواهر و ۳ برادرش در دهه ۶۰، بدون حتی یک روز مرخصی در زندان به سر می برد. او از دسترسی به خدمات پزشکی و درمانی محروم بوده است.

آتنا دائمی

آتنا دائمی نیز روز ۲۶ اسفند ۹۹ به طور ناگهانی به زندان لاکان رشت تبعید شد. جابجایی قهرآمیز و خشونت بار این زندانی سیاسی در آستانه سال نورخ داد.

آتنا دائمی را با دستبند و پابند از بند زنان زندان اوین خارج کردند. به او امکان جمع آوری وسایل شخصی اش را ندادند. همچنین امکان تماس با خانواده را نداشت که بتواند وضعیت خود را به آنها اطلاع بدهد.

کمیسیون زنان شورای ملی مقاومت در تاریخ ۲۷ اسفند ۹۹ طی اطلاعیه ای این تبعید خشونت آمیز را قویاً محکوم کرد. آتنا دائمی، ۳۲ ساله، فعال مدافع حقوق بشر و حقوق کودکان، باید پس از به پایان رساندن دوره ۵ساله زندان خود باید در تیرماه ۹۹ از زندان آزاد می شد ولی به دلیل پرونده سازی های مجدد وزارت اطلاعات و سپاه پاسداران در دو دادگاه دیگر مجموعاً به ۵ سال زندان و ۷۴ ضربه شلاق محکوم شد.

گلرخ ابراهیمی ایرایی

گلرخ ابراهیمی ایرایی روز ۵ بهمن ۱۳۹۹ بعد از ۴۳ روز بازجویی در بازداشتگاه اطلاعات سپاه در بند دو الف زندان اوین تهران به زندان قرچک بازگردانده شد ولی دقایقی پس از انتقال به زندان قرچک، بدون تحویل گرفتن وسایل شخصی و لباس های خود به زندان آمل تبعید گردید.

در بند زنان در زندان آمل، ۵۰ زندانی که غالباً به دلیل اعتیاد، حمل و یا قاچاق مواد مخدر محکومیت دارند و برخی به بیماری هپاتیت مبتلا هستند در دو اتاق محبوس می باشند. در این زندان هیچ قرنطینه ای برای نگهداری زندانیان جدیدالورود وجود ندارد و احتمال ابتلا به کرونا در این زندان بسیار بالا است.

تبعید زنان زندانی سیاسی کرد

پیش از این رژیم ملایان اقدام به تبعید تعداد قابل توجهی از زندانیان سیاسی در بند زنان اوین کرده بود. از جمله دو زندانی سیاسی کرد چند بار بین زندانهای مختلف جابجا شده اند.

زندان سیاسی کرد سکینه پروانه نیز تا کنون چند بار به زندان شهرستانهای مختلف تبعید شده است. آخرین جابجایی او در تاریخ ۶ اسفند ۹۹ بود که از زندان مرکزی مشهد (وکیل آباد) به صورت غیرقانونی به مکان نامعلومی منتقل شد.

سکینه پروانه (راست) و زینب جلالیان

زینب جلالیان، زندانی سیاسی کرد محکوم به حبس ابد، از اردیبهشت ۱۳۹۹ تا اواخر همین سال بین چهار زندان در نقاط مختلف کشور جابجا شد. آخرین بار او طی تماسی در روز ۲۰ آبان ۹۹ به خانواده اش اطلاع داد که به زور به زندان یزد منتقل شده است. خانم جلالیان در این تماس گفت، در طول مسیر مورد ضرب و شتم و تهدید و توهین قرار گرفته است.

هدف رژیم از تبعید زنان زندانی سیاسی

تبعید زنان زندانی سیاسی که به تازگی افزایش یافته، از یک سو به منظور بالا بردن فشار و تنبیه زندانیان مقاوم می باشد. ولی برخی ناظران معتقدند که این احتمالاً یک برنامه دراز مدت رژیم برای انحلال بند زنان اوین است که به صورت تدریجی و برنامه ریزی شده پیش می برد.

بند زنان اوین کانون اصلی مقاومت و فعالیت های اعتراضی زنان زندانی سیاسی است. از شکل گیری اعتصاب غذای فردی و جمعی گرفته، تا ارسال بیانیه های جمعی به بیرون تا بسیاری از نامه های سرگشاده و افشای جنایات و اعمال ضدانسانی که رژیم بر زندانیان مبارز و مقاوم در زندان اعمال می کند تا محکومیت اجرای احکام اعدام زندانیان سیاسی از همین زندان به گوش مقامات بین المللی رسیده و می رسد.

یکی از سخت ترین تجربه های دوران حبس

بنا به گفته زندانیانی که خود تجربه تبعید را داشته اند، تبعید و تغییر محل اسارت یکی از سخت ترین و آسیب زا ترین تجربه های دوران حبس است. این اقدام غیرقانونی نه تنها زندانی بلکه خانواده او را نیز مجازات می کند. خانواده ای که باید برای یک دیدار ۲۰ دقیقه ای مسافت های طولانی را طی کند. در بعضی موارد هم از این دیدار محروم می شوند چرا که به قوانین داخلی زندان جدید آشنایی ندارند.

گزارشگر ویژه ملل متحد: نفوذ تبعیض جنسیتی در همه قوانین و عملکردها

در ایران با زنان و دختران به عنوان شهروند درجه دو رفتار می شود.

این عبارتی است که جاوید رحمان، گزارشگر ویژه سازمان ملل برای حقوق بشر در ایران در گزارشی به شورای حقوق بشر در رابطه با وضعیت زنان و دختران در ایران گفته بود. در این گزارش که همزمان با روز جهانی زن، منتشر شد وی شرح می دهد که چگونه تبعیض جنسیتی تقریباً در همه زمینه های قانون و رویه عملی نفوذ کرده است. رژیم ایران از معدود کشورهایی است که به کنوانسیون رفع هرگونه تبعیض علیه زنان نپیوسته است.

یک نمونه از فعالیت ها در گرامیداشت ۸ مارس

زنان ایرانی پیشتاز مبارزه علیه یک رژیم سرکوبگر

اما این افتخار زن ایرانی است که طی ۴۰ سال حاکمیت رژیم به رغم همه تبعیض ها و محرومیت ها و به رغم جو اختناق و سرکوب به مبارزه خود برای آزادی و برابری ادامه داده است. و در نهایت نیز، همین زنان که رژیم هرگز به حسابشان نمی آورد ضربه نهایی را نثار آن خواهند کرد.

طی ماه مارس، در زندانها و در کانون های شورشی، در جریان همه اعتراضات و قیام ها، در برگزاری مراسم روز جهانی ۸ مارس تحت جو اختناق، در گرامیداشت شهیدان در سال نو، و در همه جا شاهد نقش تأثیرگذار و تعیین کننده زنان در حرکت های ضدحکومتی هستیم.

طی آخرین روزهای ماه مارس شاهد اعتراضات گسترده اقبال مختلف میهن نسبت به امضای قرارداد ضدایرانی همکاری ۲۵ساله با چین بودیم. زنان در صف مقدم این اعتراضات در شهرهای بزرگ حضور داشتند. آنها شعار می دادند: «ایران فروشی نیست» و «می جنگیم می میریم ایران را پس می گیریم».

در سومین روز این اعتراضات در تهران، گروهی از زنان به رغم حضور سنگین نیروهای امنیتی و مأموران لباس شخصی، در مقابل مجلس رژیم دست به اعتراض زدند که مورد تهاجم و ضرب و شتم وحشیانه نیروهای سرکوبگر قرار گرفتند.

زنان ایرانی در تظاهرات علیه قرارداد ضدایرانی - از راست در کرج، کومانشاه، کازرون، اصفهان